

12 שעות החרדה של נוסעי הסנפירית

איזאשים בשמש
שכבו אנשי עינישמר, ועוד כמה עשרות הנוסעים בסנפירית שמנועה התקלקלה באמצע הנסיעה. אנשי הצוות אף הניפו שלושה עיגולים שחורים, כסימן בינלאומי מוכר לספינה הנסחפת אי-אונס.

מאת חברי קיבוץ עינישמר

לרגע אחד שררה דומיה בספינה. לפתע נשמעה הצווחה הנוראה: "אני הרי לכת למות!" ושוב השתררה דממה. באמצע הנסיעה, רחוק מכל חוף, פסקו לפתע המנועים מפעול. האורות כבו, וחשכת צלמחת כיסתה את הכל. רק קול הגלים שהיכו על דפנות הספינה, וצחחות חניקות אחדות של נוסעים, הזכירו לנוסעים את מצבם: הם היו תקועים, מזה שלוש עשרה שעות בלבדים, ללא כל אפשרות להיזדבר עם אנשי הצוות, ללא ידיעה היכן הם נמצאים, וללא אוכל ומים. הסנפירית יצאה מכלל פעולה.

*** כמו בכבשן

סיפר עידו: כשנסענו חזרה, הבנו מה זה סנפירית. יש לה מן רגלים קבועות, וכאשר הספינה מפתחת מהירות מת-

דקנו כל המכוונות לפעול ויחד עם זאת כבו כל האורות. חלק מהאנשים נתקפו מיד בהיסטריה. אני הולכת למות! צעקה אחת מהם, קיבלתי התקפת לב ואני גוססת, אין לי אוויר, אין לי אוויר. "ברגעים הראשונים לא ידענו גם אנחנו מה לעשות. היכינו שרבי-החובל יצא אלינו, יסביר לנו מה קרה, יתן לנו הנחמה מה לעשות. שום דבר דומה לא נעשה. כאשר יצאתי לסיפון ראיתי את אנשי הצוות נכנעים לתא שלהם, וסוגרים אחריהם את הדלת. ניגשנו ודפקנו בדלת. ביקשנו מרבי החובל שיצא אלינו, שיסביר לנו מה קרה. כל מה ששמעתי מעבר לדלת הנעולה, היה קולו הנועם של רבי-החובל הגוער בצוותו. לא לענות להם! תנו להם לצעוק! לא לענות להם!"

סיפרה יהודית: "הדבר היחיד שהיה בי סדר על סיפון הספינה הקטנה הזו, היו

אדם באוויר

מורד מן ההליקופטר, המגיע לסיפון הסנפירית. הקצינים הבריטיים ביצעו נחיתה למופת, עוררו את תשואות הנוסעים. הבריטיים מציגים השתמשו בהזדמנות, כדי לתרגל מבצע הצלה של ספינה טובעת בלב ים.

ליים, רוב הנוסעים ישבו, שכבו או נמנמו על הסיפון, כשהם היסטריים. לבסוף ראינו שכך זה לא עסק. התי ארגנו כמה חברה על הסיפון, והתחלנו לשיר. הרגשנו איך שהשירה מחזיקה את האנשים האחרים ומונעת מהם להישבר. זה צור גם לנו, אך היינו צריכים לשיר חמש שעות רצופות, עד שהאיר הבוקר. סיפר אדם: "כשהאיר היום התברר לנו הכל. ניגשנו אל רבי-החובל כדי שיסביר מה קרה. הוא הודיע לנו שחל קלקול בי ספינה, שהוא הודיע על המקרה, וספינות

רוב האנשים המבוגרים, והם התחילו לילל ולבכות — ביחוד הנשים." סיפר אדם: "כיום, שמספרים את זה, נש מעים חלק מהדברים מצחיקים, אבל אז על הסיפון זה לא היה מצחיק כלל וכלל. אותה אשה למשל, שצעקה בלי הרף, אוויר! אוויר! אני נחנקת! קיבלתי התקפת לב! הבהילה את החברה כולם. למען האמת — לא דאגנו בכלל לאשה עצמה. בעלה התי בייש בה, סיפר שהלב שלה חזק כמו קטר." סיפר יגאל: "יותר מאוחר נדלקו אורות עמומים, כך שהיתה הרגשה של ספינה

"חשבנו שאנחנו אבודים!"

בריטיות כבר באות מקפריסין לגרור אותנו. האמת כמובן היתה שונה. בפית החרד ראינו שני אנשי צוות מתעסקים במכשיר הקשר, שלא פעל מחוסר זרם במצברים. "הודענו לרבי-החובל כי אנחנו רוצים מים לשתייה. הוא טען כי יש די והותר מים אך הוא ציחה לצמצם בחלוקתם. כאשר קיבלנו את המים היה בהם טעם של סולר.

לאחר שהתברר לנו שאין אוכל על הספינה, הצענו את המזון שהבאנו איתנו. ביקשנו רק שיחזירו לנו אוכל בקפריסין, כי הא נוצד לנו למשך כל הטיול. רבי החובל הבטיח למלא זאת. ההבטחה עדיין לא קיימה, למרות שבינתיים חזרנו מן קפריסין, ולמרות שבעל הסנפירית שובינסקי הבטיח לנו לקיים את הבטחת רבי-החובל." סיפר יגאל: "האנשים עברו לאור היום מהיסטריה לאדישות ודיכאון. פשוט שכנו על הסיפון והקיאנו. אחנו גדיל מהנוסעים היו חוליים ואיש כמעט שלא הקפיד היכן הוא מקיא. בית השימוש היה מלוכלך וחסרי-ם.

בשעה חשע ראינו לפתע נקודה לבנה גבוהה בשמים. הבנו שזה מטוס המחפש אחרינו. רק אחרי שעה ראינו לפתע ספינה בריטית, שבאה להצילנו. אחר-כך בא הלי-קופטר שהוריד קצינים בריטיים. "דאגנו לכם, אמר הבריטי, היתם בסך הכל שלושים קילומטר מכיורות. אתה שמע, שאלתי את סגן-החובל, משמע מה היה קורה לנו? לנו? השיב לי האיש, לכנס! אני נחין זר. לי לא היה קורה שום דבר."

העומדת בפני טביעה. איש לא ידע מה לעשות. מים לא היו. אוכל לא היה. הדיי לות רצו לצאת אלינו, אך רבי-החובל לא הירשה להן. היינו אובדי עצות. שכבנו על הסיפון מתנוודים בין הגלים. החברה התי חילו להקיא את כל הנשמה שלהם. הקיאו בכל מקום ובכל פינה. פשוט לא היה מקום לכולם לעלות על הסיפון הקטן ולהקיא את

חגורות הצלה. על כל פנים, לא היינו צריכים, למולנו, בדוק אם אמנם הן בסדר. כל אחד אירגן לעצמו מיד חגורת הצלה, ושכבנו לחכות."

"הדבר הנורא ביותר היה, שלא ידענו כי כלל איפוא אנחנו נמצאים, ומה קורה איתנו. כל אחד שיער השערות שונות, אולם לאט-לאט החלה לתקוף היסטריה את

אימה היא מתחילה להחליק על מגלשים, הקבועים בתחתית הרגלים. כשזה עובד בסדר — זה תענוג. אך למולנו הרע זה לא עבד בסדר."

"במשך שלוש-רבעי שעה עשתה הספינה סיבובים במספרן חיפה. אחר כך הבנו שהיא ניסתה כנראה להתרומם על המגלשים, אך לא הצליחה בכך. כנראה שרבי-החובל החליט לנסוע בלי סנפיריים לקפריסין, ובשעה שמונה ערך יצאנו לדרך."

סיפרה יהודית: "התא בו ישבנו נראה בדיוק כמו תא של מטוס גדול. הסנפירית מחולקת לשני תאי נוסעים גדולים, ולתא קטן של נוסעים מיוחדים. כאשר נכנסנו לתוך אחד משני התאים הגדולים, בו ישבנו בכורסאות, התחלנו להרגיש בדיוק כמו בכבשן. אורזר לא היה בכלל. היו שני פתחים קטנים, שרק בזמן הנסיעה עבר דרכן מעט אוויר. אולם כית-השימוש ש-מאחורי, קילקל מיד כל שמץ של אוויר טוב.

*** נשימה בתורנות

סיפר יגאל: "הספינה וחלה באיטיות משגעת. היינו צריכים להגיע לקפריסין, לפי התוכנית המקורית, תוך שש שעות. כאשר ראינו איך שהספינה מודחלת, הבנו שאין מה לצפות לכך. התארגנו לשינה, למנוחה ולנשימת אחר — בתורנות." סיפר אדם: "בשעה אחת אירע האסון. לפתע השתררה דממה מכהילה. המנוע של הסנפירית רועש נורא — ולפתע פתאום

הצלה!

נוסעי-הספינה אינם מודאגים יותר. הספינות הבריטיות הגוררות כבר הגיעו מקפריסין, אחרי שתמרנו להנאתם הרבה של הנוסעים. שלחו מלחי הספינות הבריטיות ככר להם וטבלת שוקולד לנוסעים שגמלו להם בטיגריות ישראליות.